

Dosarul nr. 2ra-1011/21

Prima instanță: (Judecătoria Orhei, sediul Central) V. Pîslariuc

Instanța de apel: (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, I. Țurcan, L. Pruteanu

Î N C H E I E R E

30 iunie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătoriai

Tamara Chișca-Doneva
Iurie Bejenaru
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Sliusarenco Alla,
în cauza civilă, la cererea de chemare în judecată depusă de Budescu Mariana
împotriva Allei Sliusarenco, Alinei Sliusarenco și Savin Alexandru cu privire la
evacuare fără acordarea altui spațiu locativ, obligarea de a nu crea impedimente în
folosirea bunului imobil și încasarea cheltuielilor de judecată,
împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2021,

c o n s t a t ă :

La 05 iunie 2019, Budescu Mariana a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Allei Sliusarenco cu privire la evacuare fără acordarea altui spațiu
locativ, obligarea de a nu crea impedimente în folosirea bunului imobil și încasarea
cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii, Budescu Mariana a menționat că este proprietara
bunului imobil compus din terenul cu nr. cadastral XXXXX, casa de locuit cu nr.
cadastral XXXXX și construcției accesorii cu nr. cadastrale XXXXX și XXXXX,
situate în XXXXX.

De asemenea, a invocat că în casa ce-i aparține cu drept de proprietate,
locuiește pârâta Sliusarenco Alla, care este sora sa și care refuză să elibereze
imobilul respectiv.

La 19 noiembrie 2019, Budescu Mariana a depus cerere de concretizare a
pretențiilor împotriva Allei Sliusarenco, Alinei Sliusarenco și Savin Alexandru cu
privire la evacuare fără acordarea altui spațiu locativ, obligarea de a nu crea
impedimente în folosirea bunului imobil și încasarea cheltuielilor de judecată (f.d.
25-28).

În motivarea cererii de concretizare, a specificat că în imobilul ce-i aparține cu drept de proprietate, împreună cu pârâta Budescu Mariana locuiesc Sliusarenco Alina și Savin Alexandru, care la fel urmează a fi evacuați.

Budescu Mariana a solicitat evacuare Alei Sliusarenco, Alinei Sliusarenco și Savin Alexandru împreună cu bunurile personale din bunul imobil compus din terenul cu nr. cadastral XXXXX, casa de locuit cu nr. cadastral XXXXX și construcției accesorii cu nr. cadastrale XXXXX și XXXXX, situate în XXXXX, fără acordarea altui spațiu locativ, obligarea pârâților de a nu crea impedimente în folosirea bunului imobil, încasarea sumei de 200 lei cu titlu de taxă de stat și încasarea sumei de 3 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Prin hotărârea Judecătoria Orhei, sediul Central din 18 decembrie 2019, s-a admis parțial cererea de chemare în judecată depusă de Budescu Mariana.

S-a dispus evacuarea Alei Sliusarenco, Alinei Sliusarenco și Savin Alexandru din bunul imobil compus din terenul cu nr. cadastral XXXXX, casa de locuit cu nr. cadastral XXXXX și construcției accesorii cu nr. cadastrale XXXXX și XXXXX, situate în XXXXX, ce aparțin cu drept de proprietate Mariane Budescu, fără acordarea altui spațiu locativ.

S-au obligat Sliusarenco Alla, Sliusarenco Alina și Savin Alexandru să nu creeze impedimente Mariane Budescu în folosința bunului imobil compus din terenul cu nr. cadastral XXXXX, casa de locuit cu nr. cadastral XXXXX și construcției accesorii cu nr. cadastrale XXXXX și XXXXX, situate în mun. Orhei, str. Salciilor 2.

S-a încasat în mod solidar de la Sliusarenco Alla, Sliusarenco Alina și Savin Alexandru în beneficiul Mariane Budescu suma de 200 lei cu titlu de taxă de stat și suma de 1 500 lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

În rest, acțiunea s-a respins.

Pentru a se pronunța astfel, prima instanță cu referire la circumstanțele cauzei a reținut că Budescu Mariana este proprietara bunului imobil, format din teren cu nr. cadastral XXXXX, casa de locuit cu nr. cadastral XXXXX și construcției accesorii cu nr. cadastrale XXXXX și XXXXX, situate în mun. Orhei, str. Salciilor 2, în temeiul contractului de donație din 15 decembrie 2009.

De asemenea, instanța de fond a reiterat că Sliusarenco Alla, Sliusarenco Alina și Savin Alexandru, nu au prezentat probe că ar avea careva drepturi, ce ar îndreptăți folosința și /sau posesia lor asupra bunului imobil indicat.

La fel, instanța de judecată a reținut, faptul că pârâții nu recunosc contractul de donației din 15 decembrie 2009 (în baza căruia reclamanta a obținut dreptul de proprietate), nu este de natură să le confere un eventual drept de proprietate sau posesie, având în vedere că valabilitatea contractului de donație nu constituie obiectul litigiului, iar o cerință în acest sens nici nu a fost înaintată, iar un titlu care să justifice dreptul său de proprietate, sau de posesie asupra imobilului, pârâții nu au invocat.

Astfel, instanța a apreciat că în speță, sunt întrunite prevederile art. 500, 501 din Codul civil, iar acțiunea în partea evacuării Alei Sliusarenco, Alinei Sliusarenco și Savin Alexandru din bunul imobil urmează a fi admisă, cu obligarea ultimilor să nu creeze reclamatei impedimente în folosința bunului dat.

Mai mult, limitarea în atributele dreptului de proprietate a reclamantei are un caracter ilegal, în condițiile în care pârâții nu dispun de niciun temei de drept pentru instalarea și locuirea în imobilul din litigiu.

Cu referire la prtenția privind încasarea cheltuielilor de judecată, instanța a reținut că reclamanta Budescu Maria a solicitat compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate în sumă de 200 lei pentru achitarea taxei de stat și suma de 3 500 lei pentru achitarea serviciilor de asistență juridică.

Instanța de fond a menționat că potrivit bonului de plată din 19 noiembrie 2019, pentru serviciile de asistență juridică prestate de avocatul Munteanu Diana, reclamanta Budescu Mariana a achitat onorariul în sumă de 3 500 lei.

Totodată, instanța a constatat că, în speță nu a fost prezentat borderoul sau calculul desfășurat a sumei solicitate drept onorariu, nu au fost indicate acțiunile efectuate de fiecare reprezentant în vederea acordării asistenței juridice precum și timpul acordat pentru efectuarea acestor acțiuni.

Astfel, avînd în vedere contribuția avocaților la soluționarea cauzei, complexitatea acesteia, noutatea și dificultatea problemelor juridice ridicate de speță, timpul și munca depusă de avocat, instanța a concluzionat că cuantumul onorariului în sumă de 3 500 lei solicitat nu este justificat din punct de vedere al necesității, rezonabilității ca mărime, respectiv instanța a ajuns la concluzia de a admite parțial solicitarea reclamantei cu privire la compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică, prin încasarea în mod solidar din contul pârâților a cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 1 500 lei.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 09 februarie 2021, s-au respins apelurile declarate de Sliusarenco Alla și Budescu Mariana și s-a menținut hotărârea Judecătoriei Orhei, sediul Central din 18 decembrie 2019.

La 11 mai 2021, Sliusarenco Alla a declarat recurs împotriva deciziei instanței de recurs, prin care a solicitat admiterea recursului, casarea hotărârilor judecătorești cu emiterea unei noi hotărâri.

Recurenta Sliusarenco Alla, în motivarea recursului a invocat că instanța de apel nu a constatat și elucidat pe deplin circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzei.

La fel, a reiterat că instanța de apel, a interpretat eronat legea, fapt ce a dus la lezarea drepturilor sale.

Totodată, a specificat că este în căutarea unui spațiu locativ și va elibera bunul imobil ce aparține cu drept de proprietate intimitei.

La 26 mai 2021, instanța de recurs a expediat în adresa intimaților copia recursului fiind recepționat de Savin Alexandru la 28 mai 2021 și de Budescu Mariana la 31 mai 2021, conform avizelor de recepție (f.d. 139-140).

Cu referire la termenul de declarare a recursului, instanța de recurs menționează că, Curtea de Apel Chișinău a emis dispozitivul deciziei la 09 februarie 2021, însă date referitor la recepționarea de către părți a deciziei motivate, la materialele cauzei lipsesc.

În conformitate cu art. 434 din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel. Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi

restabilit.

Recursul a fost declarat la 11 mai 2021, respectiv se consideră depus în termenul prevăzut de art.434 din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) din Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Instanța de recurs reține, că examinarea admisibilității recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute în art. 432 din Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, relatarea situației nu constituie un temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) din Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 din Codul de procedură civilă.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, p.38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), p. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a

unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, p. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, p. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Sliusarenco Alla, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) din Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) din Codul de procedură civilă, completul Colegiului Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se declară inadmisibil recursul înaintat de Sliusarenco Alla.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Iurie Bejenaru

Dumitru Mardari